

Marsall László

Magyarnak lenni

Xéniák, minden magyarul beszélőnek

Magyarnak lenni: késlekedni
késni: lapulni, bicska-fenni,
fenni: fogat, gigát harapni,
harapni: bújni, megmaradni.
Magyarnak lenni: ó-feszengés,
üres jog-házban szó-kerengés,
kényszerből kalap-emelintés
kopaszodás és korpahintés.
Magyarnak lenni: dörgölőzni,
eszme-vacsorát sütni-főzni,
utált rokonnál elidőzni,
kocsmázgatni meg temetőzni.
Magyarnak lenni: csapótőrben
koponya – velő-csupra – törten,
ficogó csuka lápgödörben,
tátogat rózsaszín vödörben.
Magyarnak lenni: húlő kartács,

szanaszét való gyalu-forgács,
tátorján szélben firgés-forgás,
élő halott és ifjú kortárs.
Magyarnak lenni: sutyorgások,
súgások: agydúc-aláásók,
ásó: halott-kiforgatások,
kiforgatás: káromkodások.
Magyarnak lenni: sulykos vermek
padlóján tilolók összevernek,
kecses szavakkal megtekernek,
álmodban beszélsz, megfigyelnek.
Magyarnak lenni: virágének,
ének: a súllynek a fenének,
fene: duhadó kelevények,
elfakadásos kis remények.
Magyarnak lenni: ének-virág,
kóstolni izzó vaskarikát,
fizetni tűz-víz-lég-tarifát,
megvesszőzni a fűzparipát.
Magyarnak lenni: kapni-adni,
adás-vételből kimaradni,
ha csak adni: víznek rohanni,
kapni: zsírosan fölragyogni.
Magyarnak lenni: simogatni,
eltaszítottan hívogatni,
hívogatni: elhalogatni,
hívni: balkézzől kitagadni.
Magyarnak lenni: majmolások,
„haudujudu” manap: hatásos,
és rockandrollos bik-makk pátosz,
szabadító meg álnokságos.
Magyarnak lenni: rezgés, kétség,
időlyukakban egér-félszség,
tibuszogatni: kis egészség,
magyarnak lenni is: merészség.
Magyarnak lenni: szád ne nyisd ki!
utcádat, ágyad járja spicli,
neked kell őket megfizetni,
a kis névtelen. „hüccs ki! üsd ki!”
Magyarnak lenni: várton-várni,
túlerő elől dezertálni,
menekültekkel élni-hálni,
enni ölelni ülni állni.
Magyarnak lenni: kúszni hátra!
berontani a zsákutcába,
és ki-kitörni mégis: „hátha!”

vagy kikötünk a másvilágban,
vagy besorolunk egy Más világba.

Xénia

A xénia (görög 'vendégajándékok') az epigramma műfajváltozata, az irodalmi-művészeti élet jelenségeit polemikus szándékkal bíráló epigramma. Az elnevezés Martialisnak (a Saturnália-ünnep alkalmából adott ajándékokat kísérő) epigramma-kötetének címéből ered. Ironikus utalásként nevezte xeniának Goethe azokat a disztichonokat, amelyeket Schillerrel együtt írt, s amelyekben az általuk képviselt esztétikai felfogás ellenfeleit gúnyolták. A 19. században a xénia kifejezés az irodalomkritikai gúnyversek műfajmegjelölésévé vált; ilyen értelemben használta Heine, Kazinczy Ferenc, Kisfaludy Károly, Vörösmarty.

Marsall László digitalizált életműve:

<http://www.pim.hu/object.AD54DE63-2CD1-43C9-BB6F-D6DEEAE41A2F.ivy>